УКРАЇНА

ВИЩА РАДА ПРАВОСУДДЯ

ЧЛЕН ТРЕТЬОЇ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПАЛАТИ

ГОВОРУХА ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

УХВАЛА

15 листопада 2019 р. Київ

№ 501/0/18-19

Член Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя Говоруха В.І., провівши попередню перевірку скарги Лісовського В.В. стосовно судді Івано-Франківського окружного адміністративного суду Могили А.Б., суддів Восьмого апеляційного адміністративного суду Гудима Л.Я., Довгополова О.М., Святецького В.В., суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Кравчука В.М., Анцупової Т.О., Стародуба О.П.,

встановив:

29 жовтня 2019 року (вх. № Л-5924/1/7-19) до Вищої ради правосуддя надійшла скарга Лісовського В.В. стосовно судді Івано-Франківського окружного адміністративного суду Могили А.Б., суддів Восьмого апеляційного адміністративного суду Гудима Л.Я., Довгополова О.М., Святецького В.В., суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Анцупової Т.О., Кравчука В.М., Стародуба О.П.

В скарзі скаржник зазначає, що суддя Івано-Франківського окружного адміністративного суду Могили А.Б. рішенням в справі № від 17 серпня 2018 року відмовив у задоволенні (.) позовних вимог, а ухвалою від 5 квітня 2019 року відмовив у задоволенні клопотання про перегляд за нововиявленими обставинами рішення від 17 серпня 2018 року.

Також скаржник вказує, що судді Восьмого апеляційного адміністративного суду Гудим Л.Я., Довгополов О.М., Святецький В.В. 6 листопада 2018 року прийняли постанову, якою було залишено апеляційну скаргу без задоволення, а рішення від 17 серпня 2018 року без змін.

Крім того автор скарги зазначає, що суддями Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Кравчуком В.М., Анцуповою Т.О., Стародубом О.П. 18 січня 2019 року було постановлено ухвалу, якою відмолено відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою на рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 17 серпня 2018 року та постанову Восьмого

апеляційного адміністративного суду від 6 листопада 2018 року у справі № .

У зв'язку з допущеними порушеннями, вважає за необхідне притягнути вказаних суддів до дисциплінарної відповідальності.

Порядок здійснення дисциплінарного провадження визначено Главою 4 Розділу II Закону України «Про Вищу раду правосуддя».

Пунктом 1 частини третьої статті 42 Закону «Про Вищу раду правосуддя» передбачено, що дисциплінарне провадження включає попереднє вивчення матеріалів, що мають ознаки вчинення суддею дисциплінарного проступку, та прийняття рішення про відкриття дисциплінарної справи або відмову у її відкритті.

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу матеріалу між членами Вищої ради правосуддя від 29 жовтня 2019 року вказану дисциплінарну скаргу передано мені для попередньої перевірки.

Частиною першою статті 43 Закону «Про Вищу раду правосуддя» встановлено, що член Дисциплінарної палати, визначений для попередньої перевірки відповідної дисциплінарної скарги (доповідач) вивчає дисциплінарну скаргу і перевіряє її відповідність вимогам закону.

Вимоги до змісту дисциплінарної скарги встановлено статтею 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Відповідно до положень пунктів 3 та 4 частини другої статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» дисциплінарна скарга подається у письмовій формі та повинна містити, зокрема, конкретні відомості про наявність у поведінці судді ознак дисциплінарного проступку, який відповідно до частини першої статті 106 цього Закону може бути підставою для дисциплінарної відповідальності судді та посилання на фактичні дані (свідчення, докази), що підтверджують зазначені скаржником відомості.

Пунктами 2 та 3 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» передбачено, що дисциплінарна скарга залишається без розгляду та повертається скаржнику, якщо вона, не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді та не містить посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді.

Під час попередньої перевірки скарги встановлено, що скаржником в порушення статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» не зазначено фактичних даних на підтвердження вказаних дисциплінарних проступків, а також скарга не містить посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарних проступків суддів, а суть скарги зводиться до незгоди з постановленими рішеннями суддів.

Вища рада правосуддя згідно зі статтею 131 Конституції України, статтею 3 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» не є органом правосуддя і до її повноважень не належить питання перевірки законності та обґрунтованості судових рішень.

Статтею 124 Конституції України передбачено, що правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також

привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

При здійсненні правосуддя судді незалежні і керуються верховенством права (частина перша статті 129 Конституції України).

У Висновках № 3 (2002) та № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи зазначено, що є неприйнятною можливість притягнення судді до відповідальності за здійснення своїх обов'язків, крім випадку умисного правопорушення при здійсненні судових функцій. Консультативна рада європейських суддів наголошує, що зміст конкретних судових рішень контролюється головним чином за допомогою процедур апеляції або перегляду рішень у національних судах та за допомогою права на звернення до Європейського суду з прав людини.

Дисциплінарне провадження щодо судді має здійснюватися з урахуванням конституційного принципу незалежності суддівської діяльності, відповідно до якого дисциплінарне провадження не може бути спрямоване на оцінку судових рішень суддів, які можуть піддаватися критиці лише шляхом оскарження відповідно до закону.

Таким чином, Вища рада правосуддя як орган, який вирішує питання про дисциплінарну відповідальність судді, не наділена законом повноваженнями встановлювати або оцінювати обставини справи, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, а також перевіряти законність та обґрунтованість судових рішень.

До того ж, Вища рада правосуддя не уповноважена оцінювати ані те, у який спосіб суддя використовує власний суддівський розсуд під час розгляду справи, ані те, яким чином він робить висновки з питань фактів і з питань права. До повноважень Ради не належить перегляд судових рішень (включаючи процесуальні рішення) і процесу їх ухвалення.

Як вбачається з аналізу тексту скарги, фактично всі її доводи зводяться до незгоди з постановленими судовими рішеннями у справі № ,
що не може бути підставою для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Інших фактичних даних, які свідчили б про наявність у діях суддів ознак дисциплінарного проступку скаржником не наведено.

Таким чином вважаю, що скарга Лісовського В.В. подана з порушенням вимог пунктів 2 та 3 частини 1 статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», оскільки не містить відомості про ознаки дисциплінарного проступку та не містить посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді.

Враховуючи наведене, керуючись статтями 42-43, пунктом 2 та 3 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», статтею 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

ухвалив:

скаргу Лісовського Вадима Володимировича стосовно судді Івано-Франківського окружного адміністративного суду Могили Андрія Богдановича, суддів Восьмого апеляційного адміністративного суду Гудима Любомира Ярославовича, Довгополова Олександра Михайловича, Святецького Віктора Валентиновича, суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Кравчука Володимира Миколайовича, Анцупової Тетяни Олександрівни, Стародуба Олександра Павловича від 29 жовтня 2019 року (вх. № Л-5924/1/7-19) залишити без розгляду та повернути скаржнику.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Член Третьої Дисциплінарної палати
Вищої ради правосуддя **В.І. Говоруха**